

■ Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Τριμουθούντος (12η Δεκεμβρίου)

Ἐνα σύγχρονο θαῦμα τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος*

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1989 ὁ εὐλαβέστατος καὶ ἐνάρετος κ. Εὐάγγελος Κοσμάς, κάτοικος Τήνου, μᾶς διηγήθηκε ἕνα πολὺ συγκινητικὸ σύγχρονο θαῦμα τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ποὺ ἔγινε στὸν ἴδιο, ὅταν ἦταν μικρὸ παιδί. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα διδάγματα τῆς διηγήσεως, τὴν ὁποία παραθέτουμε ἀπομαγνητοφωνημένη, ἐπισημαίνουμε τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ὑπακοὴν ποὺ ὀφείλουν νὰ ἔχουν τὰ παιδιὰ στοὺς γονεῖς.

* * *

Η ΜΟΥΝΑ μικρὸ παιδί, 5 ἐτῶν. Τότε μέναμε σ' ἕνα χωριὸ τῆς Τήνου ποὺ λέγεται Καθικάρος.

Θυμᾶμαι ἕνα φθινοπωρινὸ πρωῒνὸ ποὺ ὁ πατέρας μου ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριὸ γιὰ νὰ πάη σὲ μιὰ κηδεῖα, σ' ἕνα διπλανὸ χωριό, τὸ ὁποῖο ἀπέχει ἀπὸ τὸν Καθικάρο γύρω στὴν μισὴ ὥρα μὲ τὰ πόδια, στὸν Τριπόταμο. Ὁ πατέρας μου ὅμως δὲν μὲ πῆρε μαζί του.

Ἐγὼ ἀγαποῦσα πολὺ τὸν πατέρα μου καὶ ἠθελα, ὅπου πηγαίνει νὰ μὲ παίρνη μαζί του, διότι μὲ ἔβαζε στοὺς ὤμους του, κι αὐτὸ μὲ εὐχαριστοῦσε.

Ἐφ' ὅσον δὲν μὲ πῆρε ὁ πατέρας μου μαζί του καὶ ἔφυγε, ἐγὼ ἀποφάσισα – **κρυφὰ ἀπὸ τὴν μητέρα μου** – νὰ πάω νὰ τὸν βρῶ στὸ χωριὸ ποὺ πῆγε, στὸν Τριπόταμο.

Πῆρα τὰ μονοπάτια καὶ προχωρώντας ἔφθασα σ' ἕνα σημεῖο, ὅπου ὑπῆρχε ἕνα ρεματάκι, στὸ ὁποῖο ἔτρεχε πολὺ νερό, διότι εἶχε βρέξει προηγουμένως καί, σὰν μικρὸς ποὺ ἤμουν, δὲν εἶχα τὴν δυνατότητα νὰ τὸ περάσω μονομιᾶς, μ' ἕνα πήδημα (σάλτο). Καθόμουν λοιπὸν ἐκεῖ καὶ ἔκλαιγα, διότι ἤμουν ἀνίκανος νὰ περάσω ἀπέναντι.

Ὅπως καθόμουν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, παρατήρησα ὅτι ἀπέναντι ὑπῆρχε μία μικρὴ ἐκκλησοῦλα, τῆς ὁποίας ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ βγήκε ἕνας Γέροντας κατευθυνόμενος πρὸς ἐμένα.

Φοροῦσε ἕνα βαρὺ μάλλινο ἐπανωφόρι, ποὺ ἔμοιαζε μὲ κάπα ἐνὸς ἀπλοικοῦ βοσκοῦ τῶν βουνῶν, κι ἕνα στρογγυλὸ σκουφάκι στὸ κεφάλι του.

Ἦρθε κοντά μου καὶ μοῦ λέει:
– Ποῦ πᾶς, καλὸ μου παιδί;...

Τοῦ λέω: – Πάω στὸν Τριπόταμο
νὰ βρῶ τὸν πατέρα μου, γιατί ἔφυ-
γε καὶ δὲν μὲ πῆρε μαζί του, ἐνῶ
ἐγὼ ἤθελα νὰ μὲ πάρῃ...

Μοῦ λέει: – Τὸ ξέρει ἡ μητέρα
σου ποῦ ἔφυγες ἀπ’ τὸ σπίτι;...

Λέω: – Ὁχι!...

– Δὲν ἔκανες, μοῦ λέει, καλὰ ποῦ
ἔφυγες ἀπ’ τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ τὸ
πῆς στὴν μητέρα σου. Τὰ καλὰ παι-
διὰ ὅταν φεύγουν ἀπ’ τὸ σπίτι ἐ-
νημερώνουν τὴν μητέρα τους. Τώ-
ρα θὰ σὲ βοηθήσω νὰ πᾶς στὸν
Τριπόταμο, ἀλλὰ ἄλλη φορὰ νὰ μὴ
τὸ ξανακάνῃς!...

Θυμᾶμαι ὅτι μ’ ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ σὰν νὰ πετάξαμε, βρεθήκαμε
ἀπέναντι ἀπὸ τὸ ποταμάκι, ποῦ ἦταν ἀδύνατον γιὰ μένα προηγουμέ-
νως νὰ τὸ περάσω. Μὲ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι σὲ μιὰ ἀπόστασι 400-
500 μέτρων. Φθάσαμε σ’ ἓνα σημεῖο, ἀπ’ ὅπου ὁ Τριπόταμος διακρινό-
ταν πλέον καθαρά, ὅπως καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ.

Τότε μοῦ λέει: – Στὴν Ἐκκλησία ποῦ βλέπεις, εἶναι αὐτὴ τῆ στιγμῆ
μέσα ὁ πατέρας σου. Θὰ πᾶς καὶ θὰ τὸν βρῆς...

Ἐγὼ τὸν εὐχαρίστησα καὶ τοῦ φίλησα τὸ χέρι, γιατί ἡ μητέρα μας
μᾶς εἶχε μάθει νὰ σεβώμαστε τοὺς γεροντότερους.

Μόλις τοῦ φίλησα τὸ χέρι, μὲ χαίδευσε στὸ κεφάλι καὶ μοῦ εἶπε:

– Πήγαινε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. **Καὶ μὴν ξεχνᾶς:** ὅταν φεύγῃς ἀπὸ
τὸ σπίτι νὰ ἐνημερώνῃς τὴν μητέρα σου.

Μοῦ ξανατόνισε δηλαδὴ αὐτὴ τὴν συμβουλή του, κι ἄρχισα νὰ
κατηφορίζω γιὰ τὸ χωριό.

Πρὶν καλὰ-καλὰ ξεκινήσω ὅμως, θέλησα νὰ ξαναδῶ τὸν Γέροντα, ὁ
ὁποῖος ὑποτίθεται, ὅτι θὰ ἀνηφόριζε γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ μέρος ποῦ
τὸν συνάντησα. Γύρισα τὸ κεφάλι μου, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδα – εἶχε ἐξαφα-
νιστῆ...

Αὐτό, παρ’ ὅλο ποῦ ἤμουν τόσο μικρός, μὲ προβλημάτισε. Διότι ἦταν
ἀδύνατον νὰ προλάβαινε ἓνας ἄνθρωπος νὰ ἀνηφορίσῃ τόσο δρόμο
ποῦ ὑπῆρχε πίσω μου, σ’ ἓνα τόσο ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα. Καὶ ἐνῶ

αὐτὴ ἡ ἀπορία μου μὲ βασάνιζε, κατευθύνθηκα πρὸς τὸ χωριό.

Πῆγα στὴν Ἐκκλησία, ὅπου πράγματι ἡ Ἀκολουθία τῆς κηδείας συνεχιζόταν ἀκόμη, καὶ ἀφοῦ ἔψαξα γιὰ λίγο, ἐντόπισα τὸν πατέρα μου, καθήμενο σ' ἓνα στασίδι στὸ ἀριστερὸ μέρος τῆς Ἐκκλησίας.

Μόλις ὁ πατέρας μου μὲ εἶδε, ἀναστατώθηκε καὶ μὲ ρωτοῦσε, πῶς βρέθηκα ἐκεῖ πέρα. Ἐγὼ ἐκείνη τὴ στιγμή δὲν τοῦ διηγήθηκα τίποτε, ἀπλῶς τοῦ εἶπα ὅτι ἦρθα.

Ἄφοῦ τέλειωσε ἡ κηδεία, πήραμε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Ὅταν φθάσαμε στὸ ρεματάκι, κι ἀντικρύσαμε τὴν ἐκκλησοῦλα, τοῦ εἶπα ὅ,τι ἀκριβῶς μοῦ εἶχε συμβῆ.

Τότε μὲ πῆρε ὁ πατέρας μου καὶ μπήκαμε μέσα στὴν ἐκκλησοῦλα, λέγοντάς μου: – *Ἄν δῆς τὸν Γέροντα, θὰ τὸν γνωρίσης;* Ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα καταφατικά.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ μοῦ δείχνῃ τὶς εἰκόνες, ἐρωτώντας με, ἐὰν ἦταν κάποιος ἀπὸ τοὺς εἰκονιζομένους. Στὴν ἀρχὴ μοῦ ἔδειξε τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου. Ἐγὼ ἔγνεφα ἀρνητικά. Μοῦ ἔδειξε καὶ τὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα. Ἐγὼ ξαφνιάστηκα...

– *Νά, αὐτὸς εἶναι ὁ Γέροντας, ἔτσι ἀκριβῶς ἦταν μὲ τὸ σκουφάκι του...*

Τότε ὁ πατέρας μου γονάτισε καὶ προσευχήθηκε. Ἀνάψαμε τὸ κανδήλι, θυσιάσαμε καὶ ἀφοῦ προσκυνήσαμε, ἐπιστρέψαμε στὸ σπίτι μας.

Ὅλα αὐτὰ τὰ διηγήθηκα καὶ στὴν μητέρα μου. Οἱ γονεῖς μου θεώρησαν, ὅτι προστάτης μου Ἅγιος, εἶναι ὁ Ἅγιος Σπυρίδωνας. Ἀπὸ τότε πηγαίναμε κάθε χρόνο στὴν Θ. Λειτουργία, στὴν μνήμη του, ἐνῶ κάθε Σάββατο, ἀνάβαμε τὰ κανδήλια καὶ περιποιούμασταν τὸ ἐκκλησάκι.

Μέχρι σήμερα θεωρῶ τὸν Ἅγιο προστάτη μου...

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 233/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1989, σελ. 125-126.